

ПЛАНИНСКАТА РЪКА И ВОДЕНИЧАРА

Свободно и безгрижно си течала водата въ планинската рѣчица и пѣла своята весела пѣсень. Нѣкъде тя усиливала гласа си, скачайки отъ камѣкъ на камѣкъ, после затихвала, за да се вслуша въ радостнитѣ чуруликания на сладкопойнитѣ горски птиченца, които ѝ пригласяли, затананиквала пакъ игривата си пѣсень и бързала да слѣзе долу въ полето, кждето я чакалъ трудолюбивиятъ земеделецъ. Дълги години си клокочела планинската рѣчица, безъ никой да я обезпокои.

Но единъ день дошълъ единъ човѣкъ, препрѣчилъ ѝ пѣтя съ дървета и камъни и я отвелъ по една вада. После я пустналъ отъ високо, и тя паднала долу на едно колело и го раздвижила. Това колело пѣкъ завъртѣло единъ голѣмъ и тежъкъ водениченъ камѣкъ, който страшно затракалъ и почналъ да троши на прахъ всичко, което падало подъ него. Този човѣкъ билъ първиятъ воденичаръ. Уплашила се изпърво водата, но щомъ разбрала, че нищо зло не е сторила и че не се повредила, успокоила се и пакъ продължила весело пѣтя си.

— Ехъ, слава Богу, — въздъхналъ воденичарътъ, щомъ видѣлъ, че всичко трѣгнало въ редъ — най-после, следъ дългъ трудъ, докато направя първата воденица, мога спокойно да си отдъхна.

Радостно затракала воденицата, започнала да мели златното жито на брашно и да храни воденичаря и хората. А той веселъ се разхождалъ изъ нея и си приказвалъ:

— Умна глава съмъ билъ азъ. Ето какво ново, какво чудно нѣщо измислихъ — върти се самъ единъ водениченъ камѣкъ и мели брашно, та храни всички хора. Каква сила и какъвъ умъ притежавамъ азъ!

— Но ако не съмъ азъ, нищо нѣмаше да върви въ тая воденица, — казала водата, като чула, че се хвалѣлъ много воденичарътъ.

— Че какво представлявашъ ти предъ мене, та се толкова гордѣешъ? — казалъ воденичарътъ. Както тежкия водениченъ камѣкъ, както цѣлия дървенъ и други материалъ